

GLOSSARI

La perturbació cercada pels acaparadors de moneda fraccionària, ha començat a donar els fruits desitjats pels que especulen amb les incomoditats —fins ara perfectament tolerables a la retroguarda— inherents a la guerra.

Alguns cafès i bars recorren ja al procediment (sempre enutjós pel comprador) de reconèixer l'import del canvi mitjançant uns trossets de cartó timbrats més o menys a consciència.

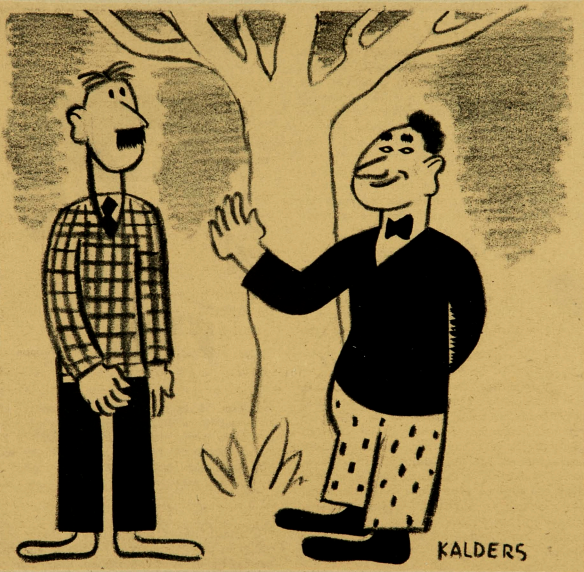
Anònims inspiradors han suggerit també l'ús de segells de correu, reconeixent-los llur valor nominal, en una circulació extra-postal tolerada pel Govern.

Han sorgit, també, altres intents de solució d'enginy divers, la més aguda de les quals no és pas la que consisteix en fixar un cartellet des d'on el client és requerit perquè lliuri l'import de les seves compres en moneda divisionària.

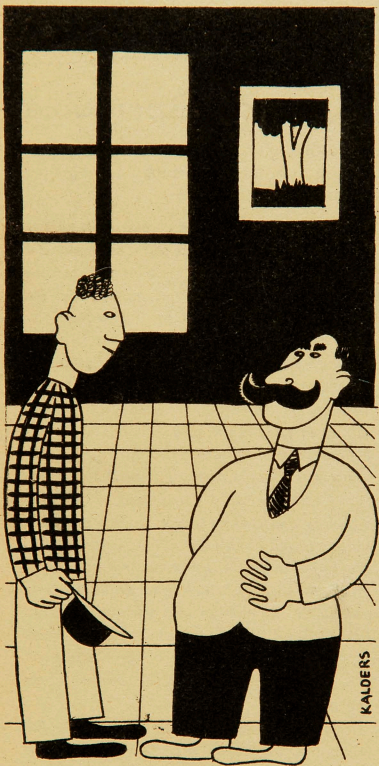
Finalment, un remei heroic aplicat pel Govern haurà d'ésser el que s'imposi per damunt de la inspiració popular, hàbil i ben intencionada, però mancada de recursos.

Ignoradors com som de les possibilitats dels acaparadors de moneda, ha vingut a sorprendre'ns una nota d'un organisme sindical, desmentint que «vengués» moneda fraccionària, mitjançant la deducció d'un interès crescut. Com que no se'ns hauria acudit mai posar en entredit la pura revolucionària dels desmentidors, ni tenim notícies que algú haqués sollicitat aquesta nota reivindicadora, se'ns acudí d'antuvi aquell proverbi llatí que, traduït de qualsevol manera, diu: «Excusa no demanada, acusació manifesta». La reflexió ens ha inclinat a creure, més aviat, que es tracta d'un desmesurat i lògic afany de mantenir el prestigi.

Diuen que el Govern de la República ha encunyat moneda divisionària, en metall, naturalment. Encara que ningú no reclami el nostre beneplàcit a aquesta disposició, nosaltres l'expresssem lliurement. I, lliurement també, declarem el desig que el Govern de la Generalitat faci el mateix. Podrien ésser retirats de circulació, aleshores, els bitllets editats a Catalunya, molt bonics i que ens fan quedar molt bé com a poble, però poc aptes per un treball d'intensitat i de resistència. En canvi, tindriem moneda també catalana, però més durable i més d'acord amb les circumstàncies.

— Mola ha destruït l'arbre de Guernica.
— Es igual. D'arbres per penjar-lo ens en sobren.

— I vostè, jove, amb què compta per casar-se?

— Tinc una caixeta de moneda fraccionària.

DONDE DIGO DIGO, DIGO DIEGO

Senyor ministre de Marina i Aire: Nosaltres també diem... "Ese tío es un poquito hacha"

RECTIFICAR ES DE SAVIS

Nosaltres, tampoc no en tenim de naries. Nosaltres que som de pa de paicó, diem el que sentim, i si ens equivoquem, que cadastre sempre ens equivoquem, encara que en sabem molt de dissimular, procurem prendre paciència i treure airocament els pous de la calçada rectificadora, car rectificar és de savis com diuen els assessors integrals.

Nosaltres, els de L'ESQUELLA, encara que mai no hem dit que la marina no nallava i que l'aviació era una olla, ni hem dit mai tampoc que el ministre de Marina i Aire fos la «Bella Durmiente» del Bosque», perquè no tenim ningú a casa que vulgui ésser ministre i molt menys de Marina i Aire, volem ara que tot hom se l'ensabina, aprofitant l'avinentesa i rectificat, que és allò que ara volem més.

ELS NOSTRES SACRIFICIS

La nostra actitud, encara que pugem semblar idòtica com tot el que fem sempre, està sobradament justificada per a aquella anallabeta que tenem el costum de llegir nos assíduament i hem un coneixement exacte o aproximadament de la incalculable extensió del nostre esperit de sacrifici.

Nosaltres, que del 19 de juliol ençà, hem fet els més grans sacrificis per la unitat i la convivència de tots els quènticament antitèsties, sacrificia que no han estat certament compresos ni agraïts com calia per

aquells que només atenen a contrarestar l'impuls de la revolució empentant innosentament els que ens hem d'estar sentint a la retroguarda perquè marxem al front a guanyar la guerra deixant tot a mans del G. E. P. C. I. Nosaltres, que hem negat conscientment allò més apreciat del nostre programa polític, o més ben dit, apolític, per tal de no topor amb les forces que amb nosaltres varem conquerir el dia de juliol les caríssimes llibertats que ara frueix el Poble.

Volem donar una prova: la més dura de totes les proves.

•ESE TÍO ES UN HACHA...!

Repetim que, encara que nosaltres mai no havíem pogut a dir que la marina era una olla ni que l'aviació fos una m... ni, que «Don Indalecio» fos la «Bella Durmiente», perquè no tenim ningú a la redacció que vulgui ésser ministre ni molt menys de Marina i Aire, ara també volem rectificat i rectificats, i per tant, nosaltres també diem que:

«El camarada Don Indalecio Prieto y otro apellido que ahora sentimos no recordar, es un tío impotente que nos ha hecho caso, por fin, escuchando la voz del pueblo, que es la nuestra».

Si, senyor! Nosaltres també volem dir, perquè no ens dóna la gana de callar ni un minut més, que el senyor camarada Don Indalecio Prieto és un burro que s'ha acabat donar bon aire a fer-se l'amo de l'ore, i que com a ministre de Marina no s'olega en un vas d'aigua.

Es clar que no se'ns amaga que don «Inda» va a la seva, i tampoc no se'ns amaga que de solament s'ha proposat guanyar la guerra, costit el que costi, que és com aquell que diu, perdre la revolució; i amb això sí que no estem conformes, ni nosaltres ni ningú, que és com si diguéssim el P. O. U. M.

EL CONTROL

Nosaltres sabem ben bé, com ho sap tothom, que si el ministre de Marina i Aire ens ha fet cas a la

ll i s'ha decidit a entrar pel bon camí, no ha estat pas, ni molt menys, per la seva voluntat pròpia ni perquè hagi canviat de manera de pensar. El que li ha passat senzillament és que ell, que era un incontrolat com tanta d'altres, ara de cop i volta, en entrar en vigència el control terrestre i marítim amb què les grans democràcies no interaccionen amb bon control a tot, menys els latins, ell també es sent controlat i vet act...

Els que crequin altra cosa van ben errats i aquells que tot ho esperen d'un miracle providencial, ara que la providència està collectivitzada, hauran de corre del «burro» i comprendre que nosaltres tenim tota la raó ara que ens rota d'elecció a la «Bella Durmiente», i tenim tota la raó obviada quan no diem i delec altre que aquest ministre era un apostate i que tot el que tocora ho esportava.

ELS FETS ENS DONEN LA RAO

Els fets i els malists, encara que

tard, ens vénen per aire i per mar a donar la raó. Ara que ho sabem que si no fos pel fet que fem, la raó ningú no ens la donaria mai.

Sort en tenim d'això.

Ara els fets vénen volant i pagant a palmar que nosaltres ho havíem encoratjat quan ho callàvem com una p... que aquest home gran que és ministre de Marina i Aire es farà l'amo absolut del cel i de les aigües del mar.

Però ¿és que podem, a desgrat de tot, consentir-ho això?

¿Es que hem de badar o dismutar davant del perill que això representa per al dia que s'occuri la guerra pels que no hem anat, perquè teníem act nostra feina, a fer la revolució?

No, no, no i no...! Ho diem clar i raó, sense tenir pels a la llençua.

Però també diem, sense partidarisme, que si desmentim quan calgui, que el company ministre de Marina i Aire és un «stirro», i que té més talent que Lope, i que si la plèvora no hoagués estat inventada ja fa temps

per en Terradellas, ara la inventaria ell, perquè li sobren «dallones» per a això i molt més.

I prou, vaia...!

PER ACABAR

Ara, per acabar, només voldríem fer-ne una altra, de petita rectificació.

Nosaltres, potser, no hem dit mai que Bruno Alonso s'hagués tornat boig, però per si de cas alguna vegada no ho haguéssim dit, ara també ho volem rectificat.

El company Bruno Alonso frueix d'una perfecta salut, i si val a dir la veritat de debò, no els hem pas d'amojar que els que el surt una mica de fum del cap és a nosaltres mateixos, que a còpia d'haver de rectificat a cada moment tot allò que mai no hem dit, ja no sabem on som.

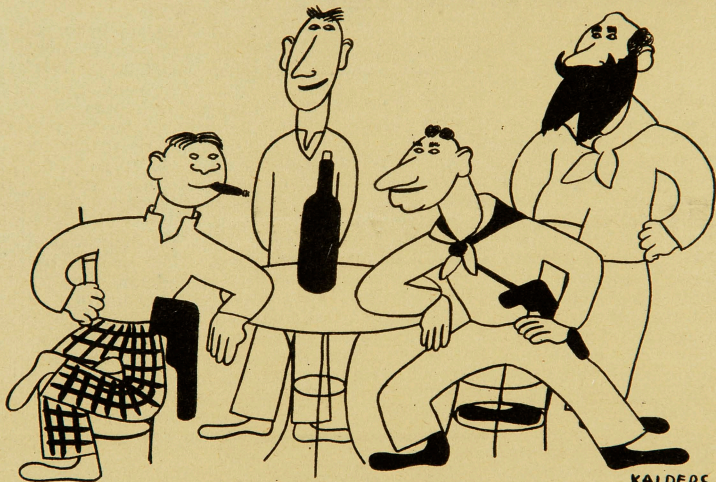
I perquè es vegi ben bé de quina mena de manara som nosaltres, tot i ésser nosaltres els primers a la llista dels consumidors de «toneladas de papel», volem rectificat una vegada més, i donant una nova prova del nostre inexhaurible esperit de sacrifici, proposem:

Que, un cop acabat aquest sopor d'a dura, les flors que excrem la taula siguin portades i ofertes humilment a la Marina.

PERE GALLARI

Barcelona, abril. (Una dies després de no haver celebrat l'aniversari de la segona República.)

- Ens volen prendre l'arma curta...
- Oh, la saben molt llarga!